

Γιάννης Τσίρμπας

Η ΒΙΚΤΩΡΙΑ
ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ

νουβέλα

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΝΕΦΕΛΗ

ΑΘΗΝΑ 2013

Σχεδιασμός βιβλίου: Περικλής Δουβίτσας
Τυπογραφική διόρθωση: Αρετή Μπουκάλα

1η έκδοση, Σεπτέμβριος 2013

ISBN: 978-960-504-073-4

Για την ελληνική έκδοση:
© Εκδόσεις ΝΕΦΕΛΗ και Γιάννης Τσίρμπας

Ασκληπιού 6, Αθήνα 106 80
τηλ.: 210 3639962 – fax: 210 3623093
e-mail: info@nnet.gr
www.nnet.gr

Αχαρνών και Χέυδεν γωνία, Δεύτερο Γυμνάσιο Αρρένων. Ήσουν μάγκας ε; Στη Χούντα. Μια μέρα απέξω πάρακαρε περιπολικό. Από αυτά με το φάρο το μονό από πάνω που ήταν σαν σπυρί γεμάτο μπλε πύον. Οι μπασκίνες βγήκαν για κάποια δουλειά τους. Το άφησαν ξεκλειδωτο. Ποιος να τους πειράξει αυτούς; Ήσουν μάγκας. Σε φοβόνταν όλοι οι συμμαθητές. Και θέλανε την παρέα σου. Ούτε πολύ κοντά σου ούτε και πολύ μακριά σου. Δεν τους βάραγες σχεδόν ποτέ. Δεν χρειαζόταν. Τους έπιανες τη μύτη με τα δάχτυλα σκέτη τανάλια και την έστριβες μέχρι που τους παίρνανε τα ζουμιά. Πολύς πόνος. Όποιος το 'χει πάθει ξέρει. Εσένα σου την είχαν σπάσει στην προπόνηση, από τα δώδεκα. Δεν είχες ανάγκη. Είχατε διάλειμμα. Μελέτη, ξέρεις να οδηγάς, ρε μάγκα; Πήδηξες με ένα σάλτο τα κάγκελα, άνοιξες αθόρυβα την πόρτα του περιπολικού, κοιτώντας πίσω να σιγουρευτείς ότι σε βλέπουν όλοι. Γύρισες το κλειδί στη μίζα. Μαρσάρισες δυο-τρεις φορές να το ξεμπουκώσεις κι έφυγες σπινιάροντας. Άναψες και το φάρο, τη σειρήνα τέρμα. Έστριψες δεξιά στην Αχαρνών, δεξιά ανέβηκες τη Δεριγνύ, δεξιά Φυλής, πάλι δεξιά κατέβηκες τη Χέυδεν και ξαναπάρακαρες έξω από το σχολείο με μια κωλιά. Έκανες το τετράγωνο. Όλοι στα κάγκελα του σχολείου να σε κοιτάνε. Απόλυτη σιωπή. Ο επιστάτης χτύπαγε το

κουδούνι, φώναζε να μπούνε για μάθημα. Κανείς δεν κουνιότανε. Για να δούνε όλοι το μάγκα. Βγήκες έξω με τα χέρια ψηλά. Χειροκροτήματα και σφυρίγματα μαζί με τη σειρήνα που είχες αφήσει αναμμένη να χαλάει τον κόσμο. Είχαν βγει οι γείτονες στα μπαλκόνια. Ήσουν ο μάγκας.

Σε δείρανε πολύ. Δυο μέρες μέσα σε είχανε στο Τμήμα στη Θήρας και σε βαράγανε. Δεκαπέντε χρόνων και σε σαπίσανε. Τελικά έβαλε ο πατέρας σου ένα γνωστό και σ' αμολήσανε. Βοήθησε που ήσουν ανήλικος. Εθνικόφρων ο πατέρας σου, είπε και μια κουβέντα ο προπονητής σου στο μποξ.

Πήγες στο σχολείο. Τα χείλια σου πρησμένα, δεν τα ένιωθες, τα μάτια μαύρα, λίγο σκυφτός, πονάγανε τα πλευρά σου. Δεν πείραζε, τα 'χες ξαναπάθει. Ήσουν μάγκας. Ο επιστάτης σε άφησε να μπεις και κούνησε το κεφάλι του μόλις σε είδε. Καλώς τον Μελετάκο το σοφέρ. Ωραία μούρη, Μελετάκο. Σαν ιμάμ μπαϊλντί είσαι, καχομοίρη μου. Του κούνησες τη γροθιά.

Σε έκαιγε η περηφάνια σου. Σε δείρανε. Εσένα. Και τώρα δεν σε πλησίαζε κανείς. Ο διπλανός σου ο Μουστρούφας άλλαξε θρανίο. Καθόντουσαν τρεις σε ένα θρανίο κι εσύ μόνος και οι δάσκαλοι δεν είπαν τίποτα. Σου κάνανε κακό τελικά. Για μια βλακεία σου κάνανε κακό. Δεν σήκωνες να σε φτύνουνε εσένα. Για τους μπάτσους μωρέ; Αλλά μόνο από ένα πράγμα καταλαβαίνουνε όλοι, σκέφτηκες. Το απόγευμα μετά το σχόλασμα περίμενες τον Μουστρούφα στην Ελπίδος, δίπλα στο σπίτι του. Σε είδε μπροστά

του και κατάλαβε. Απλώς άφησε τη σάκα του να πέσει και δεν έκανε κιχ. Τον χτύπησες μέχρι που έφτυσε δυο δόντια στα πλακάκια. Δεν είπες ούτε μια κουβέντα. Την άλλη μέρα κάθισε ξανά δίπλα σου. Όλοι τον είδαν και κατάλαβαν. Αλλά εσύ ήθελες κι άλλο. Εσύ ήσουν εσύ.

Είχες ακούσει για ένα μάγκα στο Μεταξουργείο που έβαφε. Πήγες να τον βρεις. Θέλω να με βάψεις του είπες. Φύγε, ρε μυξιάρικο, από δω. Σήκωσες τη γροθιά. Οι μέρες των λαθών σου ήταν εκείνες. Οι μέρες των απανωτών λαθών σου. Εντάξει ρε, σου λέει. Πού το θες; Κάτω. Πού κάτω ρε; Στο πουλί μου. Φύγε από δω ρε. Δείξε μου πώς το κάνεις να το κάνω μόνος. Και τι να λέει, ρε μαλακισμένο; ΑΠ-ΕΧ. Τι είναι αυτό ρε; Αστυνομία Πόλεων-Ελληνική Χωροφυλακή. Γέλασε με την καρδιά του ο τεχνίτης. Πόνεσε πολύ, αλλά δεν έβγαλες άχνα. Μάτωνε το σώβρακό σου για μέρες.

Το 'δειξες σε κάνα-δυο στις τουαλέτες. Αυτό ήταν. Μάγκας. Το μάθανε όλοι. Ήρωας πάλι. Όλη η Βικτώρια έμαθε για τον Μελέτη τον Τατού. Το μάθανε και οι μπάτσοι. Σε μπουζουριάσανε ξανά. Σε βρήκανε στο μπιλιαρδάδικο του Μίμη στην Αριστοτέλους. Δεν ήταν δύσκολο. Όλοι εκεί την αράζατε.

Πάλι δυο μέρες σε βαράγανε. Μόνο κλοτσιές όμως. Και μόνο εκεί, κάτω. Γυμνός ανάσκελα στο πάτωμα, σε κρατάγανε τέσσερις για να σε κάνουνε ζάφτι και ο πέμπτος σε κλότσαγε. Δομάζος, Αντωνιάδης, σουτ και γκολ! Δομάζος, Αντωνιάδης, σουτ και γκολ. Έτσι έλεγε και κακάριζε ο μπάτσος. Τον

Δομάζο τον ήξερες. Είχε μαγαζί στην πλατεία με γυαλικά, φώνιζε η μάνα σου. Το εβδομηντάενα στο Γουέμπλεϋ τα πανηγύρια εδώ στη Βικτώρια έγιναν, ο κόσμος από την Ομόνοια έφτανε μέχρι εδώ. Χιλιάδες στην Γ' Σεπτεμβρίου. Σε κλοτσάγανε και θυμόσουν τη μάνα σου. Τη μυρωδιά από την πλεχτή ποδιά της. Φαί και χλωρίνη ανακατεμένα. Ένας άλλος μπάτσος, για ποικιλία, πού και πού σ' το πάταγε με τη μύτη του παπουτσιού και σ' το 'στριβε πάνω στο πάτωμα. Θα σ' το σβήσω εγώ, ρε πούστη, φώναζε, θα σ' το σβήσω, σαν πατημένη γόπα θα σ' το κάνω.

Κατούραγες αίμα για μήνες. Προσπαθούσες να κάνεις κάτι μόνος σου, να δεις αν δουλεύει. Πήγες σε πουτάνα. Γέλασε. Αγόρι μου, το λέει η καρδιά σου, αλλά αυτό το πράμα δεν δουλεύει. Την πλάκωσες στις μπουνιές. Ένωσες τη μύτη της να σπάει. Είχες ξαναγιώσει πώς υποχωρεί το κόκαλο στη γροθιά σου. Δεν ήθελε λεφτά, μόνο να ξεκουμπιστείς. Εσύ την πλήρωσες. Κύριος. Μετά σε πήγε ο πατέρας σου με το ζόρι στο γιατρό. Με σένα ήταν όλο γέλια. Έλα, ρε Μελέτη, τι να καταλάβεις εσύ κοτζάμ μποξέρ; Αλλά πήρε τον πατέρα σου παράμερα. Κατάλαβες.

Οι μπάτσοι σε ξαναβρήκαν. Αυτή τη φορά ήθελαν μια πληροφορία. Για ένα συμμαθητή σου, ύποπτο. Με την πρώτη κλοτσιά εκεί κάτω, τον έδωσες. Με την πρώτη κλοτσιά. Σε πήρανε τα κλάματα. Όχι αυτό, ρε παιδιά. Όχι χαφιάς. Μετά έδωσες κι άλλον κι άλλον. Μετά σε χαρτζιλικώνανε κιόλας.

Σήμερα είσαι πενήντα τριών χρονών, γονατιστός στο κρεβάτι σου. Ιδρώτας μπαίνει στα μάτια σου. Από την μπαλκονόπορτα βλέπεις το σχολείο σου, ρημάδι τώρα, με ένα πανό κουρέλι να κρέμεται κάθετα, «κατάληψη». Γωνία Χέυδεν και Αχαρνών. Κόλλησες εκεί. Δεν έφυγες ποτέ από τους τέσσερις τοίχους σου. Από δεξιά η Αλεξάνδρας, από την άλλη η Αγίου Μελετίου, από κάτω η Λιοσίων κι από πάνω η Πατησίων, τα τέσσερα σύνορα της ζωής σου. Πίσω σου σε γαμάει ο Γκεόργκι. Είναι καλός. Δυνατός και αντέχει για ώρα. Μεγάλο εργαλείο. Τον γνώρισες ένα βράδυ που του έστριψες τη μύτη μέχρι που γονάτισε και παρακάλαγε να τον αφήσεις, σε ένα κωλόμπαρο στην Ιθάκης που δούλευες ασφάλεια και αυτός έκανε το μάγκα στα κορίτσια. Πηγαίνεις πέρα-δώθε, τραντάζεσαι ολόκληρος. Έχει καύλες σήμερα ο Γκεόργκι. Σου ρίχνει σκαμπίλια στα κωλομέρια. Τσουίζει και σε βγάζει από τις σκέψεις σου. Κάτσε, μωρό μου, του λες, πιο σιγά. Ο Γκεόργκι χύνει μέσα σου και μετά σε φιλάει στο λαιμό. Γυρίζεις ανάσκελα και ανάβεις τσιγάρο. Παίρνεις ένα πενηντάευρω από το κομοδίνο και του το βάζεις στο χέρι.

Σ' αγκαπό, λούγκρι μου, σου λέει, ενώ έχει βάλει το πενηντάρικο ανάμεσα στα δόντια κι ανεβάζει το τζιν του. Βλέπεις τον καπνό σου να ανεβαίνει στο γλόμπο που κρέμεται από το ταβάνι.

Σηκώνεσαι απότομα και προφταίνεις τον Γκεόργκι στην πόρτα. Μου λείπεις ήδη, του λες και του κλείνεις απαλά τη μύτη ανάμεσα στο δείκτη και το μέσο.